

Els monàrquics no perdonen

A.P.C.E.
SIG.: 1.2b/931

Sánchez

Guerra 1.2b/200

(CONFERENCIA TELEFONICA
DEL NOSTRE REDACTOR
A MADRID)

La jornada d'avui ha estat d'aparença grisa, però dominada per greus preocupacions. Renunciem a recollir en aquesta impressió la nota emocionant del dia. Seria inútil intentar-ho.

La Cambra ha tributat homenatge a la memòria de Sánchez Guerra. Tots els oradors han exaltat la figura del cap de la sublevació de València, tots han reconegut les virtuts ciutadanes, l'austeritat i la probitat de qui va lluitar coratjosament contra la dictadura. No han volgut prendre part en aquest homenatge els diputats monàrquics, que han manifestat, amb una absència ben marcada, el seu rancor; però en el cor de les Joances pòstumus han deixat sentir llur veu el senyor Alvarez Valdés, que potser també va considerar vituperable el gest revolucionari de Sánchez Guerra, i el senyor Emilià Iglesias, que potser haurà oblidat la reserva amb què el mateix Sánchez Guerra el va rebre a París quan va anar a visitar-lo en companyia del senyor Lerroux.

Uns mots del doctor Bolívar, diputat comunista, han provocat un incident escandalós, i han passat de manifest la intolerància violent d'una part de la Cam-

bra. Les paraules del diputat comunista mereixien, sens dubte, una censura presidencial, però alguns diputats han portat llur protesta fins a l'intent d'agressió personal.

El millor homenatge a Sánchez Guerra l'han retut els diputats d'esquerra, que han protegit l'orador comunista.

La nota política de la tarda l'ha constituït el lliurament, als caps de minoria, de les còpies del testimoni tramès a la Cambra pel jutge especial que instrueix el procés pel contraban d'armes. És un escrit de més de dues-centes pàgines, i, segons sembla, més que com a base d'acusació, algun grup polític tractarà d'utilitzar-lo com a una amenaça.

A darrera hora s'ha accentuat la impressió pessimista sobre les negociacions comercials amb França. La ruptura, sembla imminent. Han estat ja adoptades les mesures per a plantar cara a una guerra de tarifes. En qualsevol totes les negociacions comercials es produeix aquest moment dramàtic, que és com un episodi inevitable per a estalviar més tard a la solució. Però si la impressió pessimista es confirmés, els danys immediats per a la nostra exportació serien oratíssims. Sembla com si l'esperit diabòlic hagués passat aquesta gran postdata a la solemne declaració de l'altre dia sobre la nostra política internacional.

(CONFERENCIA TELEFONICA
DEL NOSTRE REDACTOR A
MADRID)

L'ex-ministre d'Agricultura senyor Jiménez Fernández ha tractat de rectificar les paraules que li atribuïen ahir els periodistes de la nit i que recollíem al final de la nostra impressió política. En realitat el senyor Jiménez Fernández el que ha fet es confirmar llurs declaracions, ja que a la nota que ha facilitat a uns dies de Sevilla, on es troba, insisteix en que les dretes han de preparar-se per al futur quadrienni del Govern Azàña, i escomet contra les mateixes dretes que tracten de restablir els abusos d'abusos del 12 d'abril. En aquesta censura comprèn el senyor Jiménez Fernández, monàrquics, agraris i part dels cedistes.

Les declaracions de l'ex-ministre d'Agricultura tenien un estat oficial, ja que "El Debate" les publica aquest matí, sense comentaris, i al fet se li concedeix gran importància per quant des de ja temps ve dient-se que en l'orientació política de l'òrgan periodístic de la CEDA influeix el senyor Jiménez Fernández molt més que el propi Gil Robles. En alguna ocasió, com, per exemple, quan Gil Robles va donar aquella desafortunada nota durant la crisi dels indults, s'ha marcat una clara divisió a les rengleres cedistes, creient-se que d'arribar a produir-se l'escissió el senyor Jiménez Fernández acabaria una de les fraccions, la que podríem anomenar d'esquerra, o sigui la que amb més sinceritat sembla adscrita al règim republicà.

L'incident de les declaracions que comentem demostra que la divisió de criteris segueix latent a la CEDA; però no és aquesta la revelació important, pel moment. El que té interès és que un personatge tan significatiu en els rengles dretistes parli amb tanta naturalitat del futur Govern Azàña. És una idea que preocupa des de ja temps les dretes, i que el senyor Jiménez Fernández ha tingut el valor de manifestar públicament.

Aquestes paraules contenen tota l'amargor d'un fracàs. En efecte, tots els

esforços realitzats per les dretes per anular l'il·lustre ex-president del Consell, figura representativa de les esquerres espanyoles, i per ofegar el moviment popular que es produeix al voltant de la seva persona i de la seva política, han fracassat completament.

Avui les dretes senten l'amenaça no molt llunyana d'un retorn de les esquerres al Poder. Sabem que no poden fer res per a impedir el canvi polític, i es limiten a treballar per a ajornar-lo. Però des de ja algunes setmanes els partits de dreta tenen consciència clara que són el Govern amb caràcter d'interinitat. Han perdut el brís i l'entusiasme per a subsistir. Se saben fracassades i inoperants. Tingueren la revelació de la seva situació avui veient Azàña a Castellà presidint la demostració política més important que mai s'hagi celebrat a Espanya.

Bona part del canvi de l'ambient polític que s'observa en aquests darrers temps es deu al convenciment que les dretes tenen de llur impotència. Convencudes que la persecució de què serien objecte a Azàña ha servit per a exaltar-lo, semblen disposades a canviar de tàctica, i s'ha donat el cas que cap dels grups governamentals no ha rebutjat els monàrquics en la insensata iniciativa de promoure noves persecucions contra Azàña, per l'assumpte de Casas Viejas. La CEDA no ha volgut repetir l'aventura del contraban d'armes, que de bona gana deixaria dormir la Comissió dels 21 si no hagués reclamat el propi Azàña la seva immediata discussió.

La proposició acusatòria per les armes haurà de quedar informada la setmana entrant, i el que és més probable és que no reunirà a la Cambra tots sufcients per a aprovar-la. Tots els símptomes anuncien, en efecte, com diu el senyor Jiménez Fernández, una futura reconquesta del Poder per les esquerres. Amb expedients i dilacions les dretes tracten d'ajornar aquest moment, que trigarà més o menys segons la perseverança política que existeixi a les altures, però no podrà evitar-se.

A.P.C.E.
SIG.: